RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 214.892 van 30 augustus 2011
in de zaak A. 196.833/XIV-32.303

In zake : Hasan HALILOVIC
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Martine De Raedemaeker
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Augustijnenstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 juni 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 43.665 van 20 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5816 van 29 juni 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine De Raedemaeker, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker dient op 8 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in.

Op 8 januari 2009 beslist de minister van Migratie- en Asielbeleid de verzoeker en zijn gezin te machtigen tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

3.2. De verzoeker en zijn gezin dienen op 12 december 2009 een aanvraag in "voor een regularisatie op grond van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009".

3.3. Op 1 februari 2010 wordt de geldigheidsduur van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van de echtgenote en de kinderen van de verzoeker verlengd voor de duur van één jaar.

Eveneens op 1 februari 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende weigering tot verblijfsverlenging in hoofde van de verzoeker.

3.4. De verzoeker stelt tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 20 mei 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel "gebrekkige motivering", machtsoverschrijding en de schending van de artikelen 9bis en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Hij citeert de motivering van het bestreden arrest en stelt dat zijn aanvraag van 12 december 2009, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt beschouwd als een aanvraag tot verlenging van verblijf op grond van artikel 9ter van die wet. In de weigeringsbeslissing van 1 februari 2010 wordt volgens de verzoeker enkel verwezen naar de aanvraag van 12 december 2009 en niet naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarom had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten vaststellen dat de beslissing van 1 februari 2010 gebrekkig was gemotiveerd. Als annulatierechter mocht hij die onregelmatigheid niet herstellen door in het bestreden arrest naar de nota van de verwerende partij te verwijzen.

De verzoeker vervolgt dat, ook als de aanvraag van 12 december 2009 als een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd beschouwd, alle aangevoerde feitelijke omstandigheden en niet enkel de aangevoerde medische omstandigheden hadden moeten worden onderzocht. In het bestreden arrest wordt het tegendeel gesteld en ook op die manier is volgens de verzoeker de motiveringsplicht van het bestuur miskend. Verder in het bestreden arrest wordt dan weer gesteld dat uit respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel "op alle stukken van het dossier en op alle daarin vervatte

dienstige stukken" moet worden gesteund. De verzoeker besluit dat dit een schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vormt.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat hij, anders dan de verwerende partij voorhoudt, in het eerste middel duidelijk heeft uiteengezet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest ten onrechte in de beslissing van 1 februari 2010 heeft gelezen dat deze is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de beslissing op grond van artikel 9bis nadien zou worden genomen.

Waar de verwerende partij aanvoert dat in het bestreden arrest terecht is gesteld dat in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet op de in die aanvraag ingeroepen niet-medische elementen moet worden geantwoord, volhardt de verzoeker in het middel en voegt hij toe dat uit de beslissing van 1 februari 2010 nergens blijkt dat later nog een beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou volgen. Een beslissing moet alle aangevoerde elementen in overweging nemen en wanneer de beslissing wordt opgesplitst, moet dit minstens uit de motivering blijken.

Volgens de verzoeker heeft de verwerende partij pas in haar nota tijdens de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorgehouden dat er nog geen beslissing was genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat die beslissing slechts later zou volgen. De verzoeker kon zelf geen memorie bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indienen en hij kon zijn grief dus ook nooit eerder uiteenzetten. Hij kon aanvankelijk enkel vaststellen dat de verwerende partij zowel in feite als in rechte volledig was voorbijgegaan aan de aanvraag op grond van artikel 9bis.

Beoordeling

6.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De verzoeker had voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat in de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing van 1 februari 2010 geen rekening werd gehouden met de in de aanvraag van 12 december 2009 ingeroepen elementen ter staving van een duurzame lokale verankering of ononderbroken verblijf van ten minste vijf jaar, dan

wel ter staving van een prangende humanitaire situatie, met name het lange verblijf in België, de schoolloopbaan van de kinderen, de door de verzoeker gevolgde cursussen, de door hem gepresteerde gevangenisarbeid en de zware handicap van zoon Mouradif.

In het bestreden arrest wordt daarop geantwoord dat de verzoeker en zijn gezin op 12 december 2009 een aanvraag tot verlenging van hun tijdelijk verblijf, toegestaan op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hebben ingediend. Op de vraag of het (ook) om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ging en of op de daarmee verband houdende feitelijke elementen moest worden ingegaan, wordt in het bestreden arrest het volgende gesteld:

> "Verzoeker heeft ervoor gekozen om zijn aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging te stofferen met een verwijzing naar de duurzame lokale verankering van het gezin, naar hun jarenlang onafgebroken verblijf in België, naar hun vroegere pogingen om een legaal verblijf te verkrijgen en naar de prangende humanitaire situatie. De omstandigheid dat verzoeker ervoor gekozen heeft om zijn aanvraag tot verlenging van verblijf onder deze vorm in te dienen, brengt echter niet mee dat de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gehouden was om op al deze elementen in te gaan. Uit de nota blijkt overigens dat verwerende partij deze aanvraag van 12 december 2009 tevens beschouwd heeft als een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij deelt in de nota mee dat huidige bestreden beslissing nog geen antwoord inhoudt op deze aanvraag die afzonderlijk zal worden beoordeeld.
>
> Verzoeker kan het de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg niet ten kwade duiden dat in de bestreden beslissing waarbij de verlenging van verblijf niet wordt toegestaan, niet wordt ingegaan op al de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag van 12 december 2009. De schending van de formele en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.".

Met die redengeving wordt geantwoord op de kritiek van de verzoeker dat de aanvankelijk bestreden beslissing ten onrechte geen motivering met betrekking tot de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat. De verzoeker toont wat dat betreft geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan en het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.2. In de aanvankelijk bestreden beslissing van 1 februari 2010 wordt verwezen naar "de aanvraag die op datum van 12.12.2009 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de (Vreemdelingenwet)". Er wordt vermeld dat de verzoeker in het bezit was gesteld van een BIVR, geldig van 2 juni 2009 tot 8 januari 2010.

Ook in het bestreden arrest wordt de beslissing van 1 februari 2010 beschouwd als een uitspraak over een aanvraag tot verlenging na een machtiging tot verblijf van beperkte duur op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt niet dat die vaststelling onwettig is: de beslissing van 1 februari 2010 verwijst uitsluitend naar artikel 9ter en niet naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de aanvraag van 12 december 2009 had de raadsman van de verzoeker ook verwezen naar het feit dat de verzoeker en zijn gezin in het bezit zijn "van een verblijfstitel voor één jaar op grond van artikel 9 § 3 van de vreemdelingenwet".

Voor het overige wordt in het bestreden arrest enkel vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota toegeeft dat de aanvraag van 12 december 2009 eveneens als een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis wordt beschouwd en dat daarover nog een beslissing zal worden genomen. (hetgeen de verwerende partij thans in de memorie van antwoord opnieuw bevestigt) De vaststelling dat over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog een beslissing moet worden genomen betekent uiteraard dat er nog geen beslissing is. Die vaststelling blijkt niet onwettig te zijn. Zij vormt geen motivering a posteriori van een beslissing om de eenvoudige reden dat de beslissing van 1 februari 2010 enkel op een (weigering van) verlenging van het tijdelijke verblijf op grond van artikel 9ter en niet op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betrekking heeft. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is in het bestreden arrest niet geschonden omdat de beslissing van 1 februari 2010 geen betrekking op een aanvraag in die zin heeft en omdat de verwerende partij zelf stelt dat een beslissing daarover nog zal worden genomen. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel "gebrekkige motivering" en de schending van de artikelen 9ter, 13 en 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op. Hij voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 1 februari 2010 werd genomen op grond van artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, terwijl die bepaling en

artikel 13 van de Vreemdelingenwet op een andere situatie betrekking hebben, namelijk het gebruik van valse verklaringen. Daarom wordt volgens de verzoeker in het bestreden arrest met verwijzing naar artikel 13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 ten onrechte geoordeeld dat de aanvankelijk bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat hij in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had aangevoerd dat er geen nieuwe elementen waren om te verantwoorden waarom de verblijfstitel, voor zover deze op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was gesteund, niet werd verlengd. Artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 regelt de uitvoering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en houdt dus rechtstreeks verband met de ingeroepen schending van dat artikel 9ter.

Beoordeling

9. De verzoeker heeft de eventuele schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter opgeworpen. Hij toont ook niet aan dat hij daartoe niet in de mogelijkheid was.

Aan die vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het argument van de verzoeker dat hij wel de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet had opgeworpen, in uitvoering waarvan artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 is genomen.

De verzoeker kan de schending van artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dan wel een schending van de motiveringsplicht wat dat betreft, niet voor het eerst in graad van administratieve cassatie opwerpen. Hij zet in het middel niet uiteen op welke wijze artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel "gebrekkige motivering", machtsafwending en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) en van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet op. Hij citeert gedeeltelijk de motivering van het bestreden arrest met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen niet anders kon dan vaststellen dat geen enkel element uit de aanvraag van de verzoeker in de motivering van de bestreden beslissing werd betrokken, dat uit niets blijkt met welke elementen de overheid rekening heeft gehouden om het proportionaliteitsbeginsel te waarborgen, dat de beslissing van 1 februari 2010 zodoende artikel 8 van het E.V.R.M. schendt en dat het bestreden arrest die schending heeft miskend.

De verzoeker vervolgt dat de beslissing van 1 februari 2010 niet nodig was voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten omdat het enkel om een niet-verlenging van het verblijf gaat en de verzoeker, onafhankelijk van die beslissing, in de gevangenis zit zodat de openbare orde beschermd is en strafbare feiten al worden voorkomen. Precies daarom kan de overheid zich volgens de verzoeker niet op artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. beroepen.

11. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de beslissing van 1 februari 2010 enkel argumenten ter staving van artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. vermeldt, zonder echter een belangenafweging te maken, zodat het in artikel 8 van het E.V.R.M. vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden.

Hij stelt dat noch de aangevoerde elementen die wijzen op duurzame bindingen met België noch het feit dat zijn echtgenote en 7 kinderen wel tot verblijf werden gemachtigd in overweging werden genomen, zodat ook artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Beoordeling

12. Artikel 8 van het E.V.R.M. luidt als volgt:

> "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
> 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.".

In zijn onderzoek van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing moest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in antwoord op het bij hem aangevoerd tweede middel nagaan of aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. was voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoeker en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker anderzijds.

Wat betreft de noodzaak van inmenging in het gezinsleven, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is en verwijst zij naar het feit "dat betrokkene bijgevolg momenteel een gevangenisstraf uitzit van 4 jaar wegens herhaaldelijke feiten van diefstal met verzwarende omstandigheid en wegens bendevorming".

Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat dient te worden nagegaan "of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds". Hij verwijst daartoe naar de door de verzoeker aangevoerde feitelijke elementen en stelt, met verwijzing naar de motivering van de beslissing van 1 februari 2010, "dat verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de gevolgen van de beslissing en het familiaal leven van verzoeker". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt nog dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, dat de verwerende partij de aanvraag van 12 december 2009 ook beschouwt als een aanvraag op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet waarop tot dan toe nog geen antwoord is gegeven, dat de meeste door de verzoeker

aangehaalde elementen zijn gezinsleden betreffen wier verblijf wel werd verlengd, dat de verzoeker de verschillende veroordelingen en de gevangenisstraf niet betwist en dat "de belangenafweging zoals die terug te vinden is in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk (is) en steunt (…) op de gegevens van het dossier".

Uit het bestreden arrest blijkt aldus duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voorwaarden voor de inmenging in het gezinsleven, met inbegrip van het proportionaliteitsbeginsel, heeft nagegaan. Te dezen kan de Raad van State zich voor de belangenafweging en de beoordeling van het al dan niet redelijke karakter daarvan echter niet in de plaats van de annulatierechter stellen: als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State immers niet in de beoordeling van de feiten te treden. Alleszins staat het feit dat de verzoeker in de gevangenis zit en ondertussen niet in de mogelijkheid zou zijn om nog strafbare feiten te plegen, op zichzelf niet de toepassing van artikel 8, tweede lid, van het E.V.R.M. in de weg. Het derde middel is in die mate ongegrond.

In de mate dat de verzoeker kritiek uitoefent op de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing van 1 februari 2010 zelf, is het derde middel niet-ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoeker werpt in een vierde middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur op. Hij citeert de motivering van het bestreden arrest waar wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister op 8 januari 2009 heeft beslist om de verzoeker te machtigen tot tijdelijk verblijf, dat de veroordeling van de verzoeker pas van 7 april 2009 dateert, dus van na de voornoemde beslissing, dat daaraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat de kennisgeving van de beslissing van 8 januari 2009 pas op latere datum heeft plaatsgevonden en dat de verzoeker daarom niet kan voorhouden dat er geen nieuwe omstandigheden zijn om de afgifte van een verlenging van verblijf te weigeren.

Volgens de verzoeker is aldus ten onrechte geoordeeld dat de datum van het nemen van een beslissing door de overheid en niet de datum van de tenuitvoerlegging van die beslissing doorslaggevend is. Door zich bij de tenuitvoerlegging van de beslissing niet te vergewissen van de stand van zaken, heeft de overheid het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De verzoeker heeft zijn verblijfstitel op 2 juni 2009 gekregen terwijl hij op 7 april 2009 was veroordeeld en daarom kon de overheid zich (nadien) niet beroepen op de veroordeling van 7 april 2009.

14. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat, ook al zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die beginselen wel kunnen worden geschonden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest heeft nagelaten de schending ervan vast te stellen.

Beoordeling

15. De vraag of de overheid bij de tenuitvoerlegging van een beslissing al dan niet het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, raakt de wettigheid van die beslissing zelf niet. Een latere tenuitvoerlegging doet ook geen afbreuk aan de datum van de beslissing zelf. In dat opzicht zijn de vaststellingen in het bestreden arrest niet onwettig. Bovendien heeft de verzoeker het over de tenuitvoerlegging van een beslissing van 8 januari 2009 waarbij hij tot tijdelijk verblijf werd gemachtigd. Het was niet die beslissing die het voorwerp van het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vormde. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig augustus tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **André Beirlaen**